

[Heige Nielsen.]

Jeg ved ikke, om der efter disse udtalelser kan herske tvivl om, at der er en vis sammenhæng mellem det, jeg her har givet udtryk for ved anden behandling, og det, jeg gav udtryk for ved første behandling.

Hr. Langkilde kan måske også erindre eller i hvert fald finde frem udtalelser fra fhv. boligminister Kaj Andrésen, som er helt på linje med det ændringsforslag, der her er stillet. Socialdemokratiets holdning i denne sag er altså ikke ændret, der har ikke været kovendinger på nogen som helst måde. Vi har sagt, og det har jeg givet udtryk for både i dag og ved første behandling, at vi finder, at der i dette lovforslag er forbedringer, som vi hilser med glæde. Men vi havde gerne ønsket, at man skulle længere frem.

Så er der blevet talt om det meget store og arbejdskrævende direktorat, ændringsforslaget skulle medføre. Det er rigtigt, som ministeren strejfede her i sidste omgang, at et sådant direktorat helt naturligt vil aflaste de øvrige ministerier for arbejde. Det bliver vel ikke nødvendigt at have alle de bygningskyndige og teknikere siddende i de øvrige ministerier, hvor de sidder og laver stort set det samme arbejde fra ministerium til ministerium — og med de mange fejl, jeg kunne nævne. Jeg forstår, at den meddelelse, der var i Aktuelt i går, har man ikke herfra benægtet rigtigheden af; det må altså være korrekt, at det er foregået på denne måde. Tænk på, hvor mange penge der bare i sådan en enkelt sag kunne have været sparet, hvis der havde været en central styring af alle disse ting.

Så skal man også i dette tilfælde have præsenteret perspektivplanen, som hr. Langkilde sagde — jeg kalder den altid perspektivplanlægningen. Den kan jo bruges til mange ting. Jeg tænker på, at hvis man i perspektivplanlægningen havde haft en prognose for, hvor mange uartige massage-damer vi vil få om 15 år, ville vel halvdelen af danske kvinder skulle beskæftiges i den branche, hvis man skulle have taget de 2 sidste års udvikling som basis. Altså: perspektivplanlægning og prognoser stablet oven på hinanden må man ikke tage for mere, end det er.

Ømann: Boligministeren var noget betænkelig ved at påtage sig det ansvar for det

samlede byggeri, som ændringsforslaget ville pålægge ham. Dertil har jeg kun den bemærkning, at hvis det er et ansvar, der ikke er mere tyngende end det, der hidtil er gjort gældende over for fagministre, når de har fået statshuse op at stå rundt om i landet, er det så egentlig så forfærdelig tyngende? Det ligger jo sådan, at vi aldrig har set noget ansvar gjort gældende over for en enkelt minister, mens vi vel at mærke har set adskillige byggerier, som vi godt kunne betegne som skandaler.

Det gør ikke meget indtryk på mig, når boligministeren henviser til, at den løsning, som han har fulgt — og som er en delvis decentralisering, som han bagefter prøver at gøre til en centralisering — er anbefalet af administrationsrådet. Så vidt jeg ved, var noget af det første, denne regering gjorde, at kassere administrationsrådet. Men man har altså ikke kasseret det udmærkede råds råd.

Boligministeren vil indskrænke sig til at samordne byggeriet ved at lade de forskellige styrelser følge forskrifter. Ja, man kan gennemføre, hvad man vil ved et byggeri ved at lade en hær af ingeniører, arkitekter og administratorer indarbejde disse retningslinjer og forskrifter i de individuelle byggerier. Det er sådan, man gør nu. Det er en dyr proces. Det har vi ikke råd til, hvis vi skal imødekomme det byggebehov, staten har. Man kan også gøre det ved på forhånd én gang for alle at indarbejde disse forskrifter i selve bygningstypen, som så masseproduceres. Det er en linje, vi bliver nødt til at følge, hvis vi skal opfylde vore behov. Det er en sikrere måde, og den er billigere.

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslaget

forkastedes med 84 stemmer mod 50.

§§ 2-9

vedtoges uden afstemning.

*Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.*